

fra de Betragtninger, vi da gjorde gjældende, at Lovudkastet formeentlig tilbeels er i Strid med det Princip, hvorpaa Sundhedsvedtægternes Ordning hviler, nemlig en Samvirken imellem Kommunerne og Staten, at det muligviis ogsaa vilde medføre Ulemper for mange Kommuner, som have truffet saadanne Foranstaltninger i Tillid til at kunne prøve sig frem i de to Aar, men som saaledes, imod hvad de have ventet, vilde see disse Foranstaltninger forlænge, og at det ikke mindst vil være til Forulempelse for de Kommuner, der have viist en priisværdig Iver for at træffe i denne Retning indgribende Foranstaltninger i Tillid til Lovens korte Varighed. Jeg troer derfor, at en Bestemmelse af den Bestaffenhed som den af os foreslaaede vil være til Beroligelse for Mange, ogsaa her i denne Sal. I Overensstemmelse med, hvad den ærede Rigsdagsmand for Præstø Amts 6te Valgkreds ved første Behandling tilraadede, have vi affattet Endringsforslaget saaledes, at Sundhedsvedtægternes Forlængelse ikke bliver afhængig af, at der gives et Samtykke fra vedkommende Sogneforstandere og Kommunalbestyrelser, men at deres Dphør derimod gjøres afhængig af, at der stæer en Begjæring derom fra disse Myndigheder. Skjøndt dette ikke er fuldkommen overensstemmende med, hvad jeg udtalte forrige Gang, troer jeg dog fuldstændig at maatte slutte mig til denne Tanke, da man derved ganske vist vil fyldestgjøre Principet, idet det bliver afhængigt af Kommunalbestyrelsernes Billie, om Sundhedsvedtægterne skulle have forlænge t Varighed eller ikke, medens man dog paa den anden Side derved sparer en overordentlig Mængde Skrivers og Arbeide, som vil blive Følgen af det Forslag, der er stillet af den ærede Rigsdagsmand for Svendborg Amts 6te Valgkreds (S. A. Hansen) under Nr. 1, idet Sagen derefter maa forelægges for alle vedkommende kommunale Forsamlinger. Naar vi have foreslaaet, at disse Begjævinger skulle være indkomne inden den 1ste Februar 1863, hvilken Tidsfrist muligviis vil findes for kort, da ligger det dert, at vort Forslag er stillet for affurat fire Uger siden, da Sagen havde været til første Behandling, men da forskjellige Omstændigheder have medført, at anden Behandling

saalænge er bleven udført, vil denne Tidsfrist nu vistnok ikke være passende; jeg skal derfor paa mine egne, og jeg tør vistnok sige ligeledes paa min ærede Medforlagsstillers Vegne forsikre, at vi til tredje Behandling ville søge at faae denne Tidsfrist forandret til 1ste Marts 1863, hvilket vil være en til den udførte Behandling tilsvarende Forlængelse. Jeg skal endnu blot bemærke, at saaledes som Endringsforslaget er affattet, kan det muligviis ved første Diekast synes, at der derved vil blive vedtaget en forlænge t Varighed af enkelte Sundhedsvedtægter uden vedkommende Kommunalbestyrelser's Samtykke, nemlig af dem, der maatte blive stadfæstede i Tiden mellem denne Lovs Udkommen og den 1ste Februar 1863; men foruden at der ikke for Diebladet foreligger nogen Sundhedsvedtægt til Approbation i Justitsministeriet, saa er det klart, at man kan stole paa, at den høitagte Justitsminister vil gennemføre Loven loyalt og altsaa ikke approbere nogen Sundhedsvedtægt, uden at der er givet Vedkommende's Velvilje til at fremkomme med Begjæring om en saadan Revision, som Endringsforslaget gaaer ud paa. Med disse Bemærkninger skal jeg anbefale det af os stillede Endringsforslag til det ærede Thing.

S. A. Hansen: Den paagjældende § 2 i Loven af 1858 siger: „De af Justitsministeriet stadfæstede Vedtægter skulle for den Tid, nærværende Lov gjælder“ — altsaa til 1ste April 1863 — „være bindende for vedkommende Byer og Landsognes Beboere“, og altsaa har hver By og hvert Landsogn været berettiget til at troe, at man, idet man vedtog disse Vedtægter, kun vedtog dem indtil 1ste April 1863; der var ingen Grund til at troe, at de vilde blive paatvungne og gjorte gjældende udover dette Tidspunkt, uden at man gav sit Samtykke dertil. Jeg troer ogsaa, at mange Byer og Landsogne kun have besluttet sig til at gaae ind paa Vedtægterne, fordi det bestemt var erklæret, at de kun skulde gjælde i det nævnte Tidsrum; ellers vilde man vist have betænkt sig paa at gaae ind paa dem. Lovgivningen maa holde sig til, hvad der er sagt, og Lovens Bestemmelser bør altsaa ikke